

Bella trece peste ultimele cuvinte – convinsă că cumnata ei nu înțelege ce înseamnă vina, ce implică ea și ce răspundere îi revine – și o atacă direct:

— Cum adică, ai venit aici pentru copiii tăi? Nu i-ai mai văzut, nici n-ai mai comunicat cu ei de mulți ani.

— Sunt singurul lor părinte în viață, zice Valerie.

Înainte să-și dea seama ce face și în ciuda a ceea ce hotărâse, Bella își iese din sărite:

— Părinte, te numești părinte? Pentru copiii ăștia n-ai fost părinte, de mulți ani de zile.

Valerie nu cedează.

— Acum, că tatăl lor a fost omorât și eu sunt încă printre cei vii, mie îmi revine, ca mamă, sarcina să-i iau cu mine ca să pot avea grijă de ei.

Femeia asta e țișnită, își zice Bella. Uită-te la ea cum e îmbrăcată, parcă se duce la o petrecere la Bollywood. Ferește-te de femeia de vârstă medie care nu se crede ajunsă acolo și nici nu se poartă ca atare! N-o să-i fie ușor să se lupte cu Valerie, își dă ea seama.

— Când ai vorbit ultima oară cu ei? o întreabă. Ultima oară când le-ai trimis un cadou de ziua de naștere, o scrisoare sau un e-mail ca să-i feliciți pentru succesele la sport sau la școală. Când?

Valerie amuțește.

— Totuși, sunt copiii mei, sânge din sângele meu.

— Ai luat legătura cu ei de când ai sosit? întreabă Bella, nevrând să-i spună că cei doi copii sunt de fapt acasă, unde i-a lăsat chiar ea.

— Mama mi-a dat numerele lor, zice Valerie.

— Ai încercat să vorbești cu ei?

— Chiar am și vorbit, răspunde scurt Valerie.

Bella trece peste această jumătate de adevăr. La ce fel de primire se aștepta Valerie când copiii ei n-au mai avut vești de la ea și n-au văzut-o de ani de zile? Descreierata asta a uitat cum sunt copiii – azi seamănă cu un părinte, apoi parcă își schimbă peste noapte trăsăturile, ajungând să semene cu celălalt, și aceeași inconsecvență o au când vine vorba de părintele

la care țin mai mult. Însă din cauza absenței lui Valerie din viața lor, Salif și Dahaba nu prea au motive să revină la sentimentele pe care le-au avut odată pentru mama lor. Ce șansă mai are să le recâștige inima? Ce șansă mai are să-i câștige la tribunal, după ce și-a părăsit familia, chiar dacă, tehnic vorbind, e încă soția – sau, mai degrabă, văduva – lui Aar? Dar Bella nu e expertă în chestiuni juridice, nici nu are de unde să știe cum ar interpreta un tribunal kenyan situația lui Valerie.

— Am să fac tot ce-mi stă în putință, zice Valerie.

Bella o privește, nevenindu-i să creadă.

— Și dacă ei nu vor să te vadă?

— Am să-mi încerc norocul.

Privirile li se încrucișează și, pentru prima dată de când stau de vorbă, Bella se uită cu adevărat la Valerie. Îi vede fața aco-perită de coșuri – sau or fi mușcături de țânțari? – și paloarea neobișnuită. S-o fi îmbolnăvit de malarie? se întreabă Bella. Poate că nu pielea e albicioasă, ci ochii sunt galbeni de la icter.

— Cât ai de gând să stai în Nairobi? o întreabă.

— Depinde, zice Valerie.

— Depinde de ce?

Valerie se uită în jur, parcă s-ar teme să n-o audă cineva, și răspunde aproape în șoaptă:

— De cum merg lucrurile.

— Care lucruri?

De data asta nu primește răspuns. În schimb, Valerie îi pune o întrebare:

— Ei știu că ești aici?

— Știu, zice Bella.

— Ce noroc pe tine! face Valerie, nu fără o urmă de sarcasm.

Bella nu se poate abține:

— Dar, dacă stăm să ne gândim, eu am investit în ei, tu, nu. Am ținut tot timpul legătura cu ei.

Bellei nu-i place să vorbească cu ură, să răsucească și mai tare cuțitul în rană. Așa că adaugă, pe un ton mai blând:

— Dar, desigur, lucrurile nu merg niciodată ca pe roate cu adolescenții.

Orice umbră de simpatie îi dispare, însă, când o aude pe Valerie exclamând:

— Abia aștept să-i văd, comorile mele!

Bella nu-i împărtășește ce spun copiii despre mama lor. O cruță, nu din generozitate, ci fiindcă nu are nici un rost să se ia la ceartă cu Valerie.

Se ridică, vrând s-o conducă la ușă, dar chiar atunci sună telefonul. E Mahdi. Îl roagă să aștepte și îi spune lui Valerie:

— Nu te supăra, nu pot să te conduc. Trebuie să vorbesc la telefon.

Valerie iese trântind ușa.

După o scurtă discuție cu Mahdi, Bella sună la recepție. Cere să-i pregătească nota de plată, pentru că va pleca din hotel într-o oră sau două. Am scăpat de o grijă, își zice în timp ce se uită prin cameră ca să se asigure că n-a uitat nimic. Apoi sună la recepție cerând să-i fie adusă mașina în fața hotelului și să vină un băiat de serviciu ca să-i ia bagajele și să le ducă la mașină.

Părăsind camera lui Belle, Valerie o ia la stânga, pe lângă scara de incendiu. Coboară cu liftul până la parter și se furișează pe o ieșire laterală. În întunericul care se lasă, o ia pe o alee mărginită de copaci până ajunge la o vilă fără etaj, cu doar două camere la parter. Bate de trei ori la ușă și, fără să aștepte să i se deschidă, bagă cheia în broască și intră.

— Eu sunt, Pad, strigă. M-am întors.

Padmini tocmai a ieșit de la duș, cu un prosop înfășurat pe cap și altul în jurul șoldurilor. Are un metru optzeci, nici un centimetru mai puțin, și e mândră de înălțimea ei. Senină, maiestuoasă și ademenitoare în același timp, Padmini lasă o impresie puternică aproape oricui, bărbat sau femeie. Doar că acum, după două nopți petrecute în închisoarea din Kampala, unde a fost bruscată, umilită și terorizată de polițiștii corupți, nu mai seamănă nicidecum cu celebra actriță al cărui nume îl poartă. Ca să-și bată joc de ea, polițiștii au dus-o la subsolul clădirii și au ras-o în cap cu o lamă tocită. Apoi au pus-o să-și adune părul de pe jos și să-l ducă în celulă, să i-l arate lui

Valerie. Padmini nu va uita această umilință câte zile va avea. Încă și mai rău, Valerie nu a fost supusă aceluiași tratament. Tâmpiții de la poliție îi rezervaseră doar ei acest tratament, fiindcă în Uganda se crede că indiencele au grijă excesivă de părul lor. Iar acum, cu această nouă înfățișare, Padmini nici nu se mai machiază, fiindcă i se pare că nu se mai potrivește. Dar și așa, arată superb – de rămâi cu gura căscată, cum se zice.

Padmini se apropie de-o oglindă cu picior și își cercetează o pată roșiatică – poate o mușcătură de țânțar – care i-a apărut între sâni de mărimea și forma unor mănunchiuri de banane. Pata e dureroasă la atingere și se înroșește văzând cu ochii. Padmini e furioasă, lucru care nu-i stă în fire. Bombăne cu glas scăzut, blestemând Africa și malaria ei, dorindu-și să nu mai audă niciodată de continentul ăsta. Își caută geanta, scotocește prin ea și scoate un tub de unguent cu antibiotic, cu care se dă pe pată. Apoi întoarce capul spre Valerie.

— Cum a mers?

— Ia să văd, zice Valerie apropiindu-se de Padmini.

— Era pusă pe ceartă?

— La ce te așteptai?

Padmini se întoarce cu fața spre ea.

— Copiii sunt totuși mai degrabă ai tăi, decât ai ei.

— A fost mai prietenoasă decât mă așteptam.

— Oare de ce?

— Are ea ceva în minte.

— Cam ce ar putea fi?

— Știe ceva ce eu nu știu.

— Ceva legat de testamentul fratelui ei?

— Bella nu e proastă.

— Da, e foarte deșteaptă, trebuie să recunosc.

— Nu mi s-a părut nesinceră.

— Dar nici nu e deschisă și corectă, cum era Aar.

— Aar a fost un înger, zice Valerie. Cel mai bun bărbat pe care și-l poate dori o femeie. Nu avea nici un dram de răutate în el. N-aș putea spune la fel despre Bella.

În tăcerea care se lasă brusc, Padmini își îndreaptă atenția spre altă mușcătură de țânțar, aflată chiar sub fesa dreaptă. Dă un pic drumul prosopului și își întinde gâtul, dar nu reușește s-o vadă. Trântește o tiradă de ocări împotriva tuturor neamurilor de insecte înțepătoare, apoi blestemă Africa, fiindcă aici și-au găsit vadul, urând oricui vine pe continentul ăsta afurisit să fie chinuit de insecte.

Își varsă necazul pe Valerie.

— Uite ce mi-au făcut. Îți spun eu, Africa e pornită să mă desfigureze.

— Lasă, draga mea, o roagă Valerie.

— Uită-te și tu. Sunt terminată.

Valerie îi desface prosopul și se lasă în genunchi, ca și cum ar adora o zeităte în templu. Atinge umflătura roșie și, îmbujorându-se la față, o sărută.

Dar în clipa în care Padmini se vede pe ea și pe Valerie în oglindă, se răstește la ea:

— Nu începe iar!

— Ce-i cu tine în ultima vreme? face Valerie.

— Simt că stă cineva cu ochii pe mine.

— Am să te apăr! strigă Valerie.

Apoi, urmărind privirea lui Padmini, zărește un bărbat care udă cu furtunul gazonul bine tuns al grădinii din față și își dă seama că trage cu ochiul la ele. Agasată, se duce să tragă draperiile. Se uită una la cealaltă, Padmini cu reproș, Valerie parcă spunând: „Și ce, cui îi pasă? Lasă-i să se uite“. În India, își amintește Valerie, era exact pe dos. N-ar fi trebuit să vină în Uganda cu Padmini, își zice.

— Iar te-apucă, îi spune lui Padmini.

Au trecut prin multe împreună, se cunosc de când erau colege de clasă la pensionul din Ely, în East Anglia, apoi prietenia lor a continuat, întreținând o relație secretă în timp ce fiecare din ele era măritată. Întrebarea este: Va supraviețui relația lor încercărilor de acum? Nu încapă nici o îndoială. Kampala a fost un dezastru. Dar oare încercarea lui Valerie de a-și recăpăta copiii se va solda cu un succes? E prea devreme ca să-și

facă o idee. Când se află printre oameni cu orientări sexuale similare, în Europa sau în America de Nord, Padmini și Valerie se bucură pe față de relația lor și vorbesc despre ea ca despre o căsătorie. În India sau în Africa nu e așa. Când Padmini a declarat că i-ar plăcea să le fie mamă copiilor lui Valerie, ajunși la vârsta adolescenței, dar pe care îi cunoaște de când s-au născut, a adăugat o condiție: să se întoarcă în Marea Britanie, unde pot trăi netulburate, un cuplu lesbian cu drepturi depline. Sigur, nu se poate ști cum vor reacționa Dahaba și Salif la această propunere.

Padmini se uită la Valerie, se privesc drept în ochi, îngrijorate. Părinții lui Padmini s-au mutat în Marea Britanie când ea avea doi ani. A fost crescută după reguli foarte stricte. În casa lor, atât în Uganda, cât și în Anglia, exista un mic templu hindus alături de bucătărie, unde tămâia ardea zi și noapte. Când Padmini avea cincisprezece ani și era încă la școală, mama ei i-a găsit un soț – un băiat frumos, cu doi ani mai mare ca ea, fiul unor vecini din Kampala dinainte de expulzarea în masă; tatăl lui era proprietarul unui lanț de distribuție a ziarelor pe tot teritoriul Angliei. Padmini a fost distrusă la gândul căsătoriei cu un bărbat pe care abia dacă-l cunoștea.

— Voi nu știți cum sunt eu, le-a spus părinților printre suspine. Indiferent ce bărbat se însoară cu mine, n-o să mă mai placă când o să afle cum sunt eu.

Nimeni nu și-a bătut capul s-o întrebe ce-a vrut să spună. Dar dacă ar fi întrebat-o, oare Padmini ar fi îndrăznit să dea un nume iubirii ei? Părinții și-au închipuit că nu avea să fie o soție indiană tipică. Au renunțat la căsătorie, fără să le dea prin cap că fiicei lor îi plac femeile.

Era o elevă strălucită și reprezenta școala în concursuri la diferite discipline. Tocmai în finala unui astfel de concurs a întâlnit-o pe Valerie Wilkinson, o elevă la fel de sârguincioasă. Padmini a luat premiul întâi, Valerie pe al doilea. Au început să-și scrie și prietenia lor a înflorit. Au fost amândouă primite la Universitatea din East Anglia, unde au stat împreună în cameră. Și-au împărtășit una alteia poveștile pasiunilor trecătoare și